شري هري سائين پرسن

شري سائين ست چرتر

(گل ڦهڙيون)

ڪٽڪ پيهڻ وارو عجيب سنت

پارست جي پراڻن ريت موجب، وندنا ڏئاران شروع ڪيو وڃي ٿو.

(1) اول مان شري گڻيش کي ساشٽانگ نمسڪار ڪريان ٿو، جو هر ڪارج کي نروگهن سماپت ڪرڻ ۾ مدد ڪري، جس جو پاڳي ڪندو آهي. شري سائين بابا ئي، اُن لاءِ گڻپتي گڻيش سمان آهي.

(2) پوءِ مان سرسوتي ڀڳوتيءَ کي نمسڪار ڪريان ٿو، جنهن جي پريرڻا سان، ڪوتا ڪرڻ جو اُمنگ آئم. شري سائين ۽ سرسوتيءَ ۾ ڪوبه ڀيد ناهي. ٻئي هڪ روُپ آهن ۽ پنهنجوئي بيان ورنن ڪري رهيا آهن.

(3) تنهن کانپوءِ نمسڪار برهما، وشنوُ ۽ مهيش کي آهي، جي جينوٽيڪ اُتپتي، پالنا ۽ سنگهار ڪرڻ وارا ديوتائون آهن ته به شري سائين کان الڳ ۽ جدا

ٿاهن. ٽيئي ارخود گوروُ ٻڌجي، هن ڀوساگر کان پار
ڪرڻ وارا آهن.

(۴) پوءِ مان پنهنجي ڪل ديوتا شري نارائڻ
آدي ناٿ کي وندنا ڪريان ٿو، جو ڀارت جي "ڪوڪڻ
ڀوميءَ" تي پڌاريو، جنهن ڀومي کي شري پرشوُرام
اوتار، سمنڊ مان ڪڍي ستاپت ڪيو. اُن کانپوءِ،
مان پنهنجي ڪلا کي قائم ڪرڻ وارن آد پرشن کي
نمسڪار ٿو ڪريان.

(۵) اُن بعد، منهنجو پرڻام آهي شري ڀاردواج کي،
جنهنجي گوتر ۾ هن جو جنم ٿيو. پوءِ ياگيولڪيه،
ڀرگوُ، پراشر، نارد، ويد وياس، سنڪ، سنندن، سنتڪمار،
شڪ، شونڪ، وشوامتر، وسشٽ، والميڪ، وامديو،
جيمني، وشمپاين، نو يوگيندر آدڪ رشين ۽ هلندڙ
زماني جي نورتي، گيان ديو، سوپان، مڪتابائي،
جناردن، ايڪناٿ، ناميو، تڪارام، ڪانا ۽ نرهر آدي
سنتن اڳيان پنهنجو سر جهڪايان ٿو.

(٦) پوءِ پنهنجي پتامهه سداشو، پتا رگهناٿ ۽ ماتا
کي نمسڪار ٿو ڪريان جي منهنجي ٻالپڻ ۾ ئي،
سورڳواس ٿي ويا. جنهن چاچيءَ منهنجو پالڻ پوشڻ
ڪيو ۽ وڏي ڀاءُ کي پڻ نمسڪار ٿو ڪريان.

(٦) پوءِ منهنجو نمسڪار آهي پاٺڪن کي، جن کي
منهنجي پرارٿنا آهي، ته هن اَمرت ڪٿا جو ايڪاگر

چت سان ئي ٻات ڪن.

(۸) انت ۾ ست چت آنند ستگورو سائين ناٿ مهاراج کي منهنجو نمسڪار آهي، جو شري دتاتريه جو اوتار آهي ۽ جنهن "برهم ستيه، جڳت مٿيا" جو گيان، اسان کي سمجهايو ته سيني ڀوتن ۾ اُهو هڪ ئي پر برهم وياپڪ آهي ۽ اُن جو انڀوُ پڻ ڪرايو.

ڪڻڪ پيهڻ جي ڪٿا

سن ۱۹۱۰ ۾، هڪ ڏينهن صبوح جو، مان شري سائين بابا جي درشن ڪرڻ لاءِ مسجد ۾ ويس ته ڏٺم ته هٿ منهن ڌوئڻ بعد، سائين بابا، چڪي پيسڻ جي تياري ڪرڻ لڳو. فرش تي هڪ ٽاٽ جو ٽڪر وڇائي، اُن تي هٿ جي پيهڻ واري چڪي رکيائون. پوءِ ڇڄ ۾ ڪجهه ڪڻڪ ڪڍي آيا ۽ پيل ڪفنيءَ جون ٻانهون مٿي کنجي، پرڀل مٺ ڪڻڪ جي وجهي، چڪي پيسڻ شروع ڪيائون! اِهو ڏسي مان دنگ رهجي ويس.

سوچڻ لڳس ته هن چڪي پيسڻ مان بابا کي ڪهڙو لاڀ ٿيندو! پاڻ اڪيلو سر آهي ۽ سندس گذران، ڀڪيا دتاران ٿي ٿيندو آهي. پيا پرڀمي ٻـ جيڪي اُتي حاضر هئا، تن جي من ۾ پاڻ ساڳيو خيال!

اُتپن ٿيو، پر بابا کان اُنهيءَ سوال پڇڻ جي، ڪنهن به پاڻ ۾ همت نه ساري. جلد ئي بابا جي چڪي پيسڻ جو احوال، شرڊيءَ ۾ ڦهلجي ويو ۽ سڄي شهر جا نر ناريون ڊوڙي اچي، بابا جو اهو ڪؤتڪ ڏسڻ لڳا.

اُنهي ميڙ ۾ چار نڊر زالون، رستو چيري اندر آيون ۽ بابا جي هٿ مان چڪي پيسڻ جو ڏنڊو ڪسي، تيس اُتان زوريءَ اُتاري، پاڻ چڪي پيسڻ شروع ڪيائون ۽ بابا جي جيون ڪوتڪ جو راڳ ڳائينديون رهيون! بابا اول ته مٿن ڪاوڙيو پر پوءِ سندن ڀڳتي ڀاوُ ڏسي، راضي ٿي مشڪڻ لڳو، چڪي هلائيندي، اُنهن اِسترين جي من ۾ پڻ ويچار پيدا ٿيو ته ”بابا کي ٻ آهي گهر ۽ نه ٻار ٻچا ۽ نه ڪو سندس ديک ريک ڪرڻ وارو ئي آهي، پوءِ ڪڻڪ کي پيسڻ جو ضرور ئي ڪهڙو اٿس؟ سندن نرواهه ڀکيا مان ئي ٿيندو آهي. ٿي سگهي ٿو ته اسان کي ئي اَٽو ورهائي ڏيڻ جي ليلا ڪري رهيو آهي.“ اُنهن خيالن ڪندي ۽ ڪوتائن ڳائيندي، سڀ ڪڻڪ پيسجي ويئي.

پوءِ اُنهن اِسترين پيٺل اَٽي کي چئن حصن ۾ ورهايو ۽ سڀ پنهنجو پنهنجو حصو کڻي هلڻ لاءِ تيار ٿيون ته بابا جي وات مان ڪاوڙ وچان ڳتا لفظ نڪتا ۽ چيائون ته ”رنڊون، اوهين چريون ٿي پيئون آهيو ڇا، جو پيءُ جي ملڪيت سمجهي، اَٽي لٽڻ تي سنيريون

آهيو! مون کي قرض لهڻو ڇا، جو بنا موڪل جي، بابي جو مال سمجهي، ڪٺي هليون آهيو گهر! ڇگو ڀلا، هاڻي اِهو آئو، هن ڳوٺ جي حد تي وڃي پڪيڙي اَچو."

اِهي لفظ ٻڌي، مون شرڊيءَ واسين کان پڇيو تہ "بابا جن جي هن ليلا جو راز ڪهڙو آهي؟" هنن مون کي جواب ۾ ٻڌايو تہ شرڊيءِ ڳوٺ ۾ 'هيضي) ڪالرا جي بيماري تمام گهڻي ڦهلجي ويئي آهي، اُنهي کي روڪڻ ۽ نوارڻ لاءِ ئي، باباجن هيءُ علاج شروع ڪيو آهي. باباجن ڪڻڪ کي نہ، پر ڪالرا کي پيهين، نـاس ڪرڻ ٿا چاهين." اِنهي گهٽنا کانپوءِ جلد ئـي ڪالرا جي بيماري ڀري ٿيڻ لڳي آهي ۽ گرام واسي، سک جو ساهہ پٽڻ لڳا آهن.

مان عجيب ۾ پئجي دل ۾ سوچڻ لڳس تہ ڪڻڪ ۽ ڪالرا جو پاڻ ۾ سنبند ڪهڙو؟ منهنجو دماغ ۽ دل ٻئي جواب ڏيئي ٿيڻا. پر ساڳئي وقت منهنجي من ۾ اِهو خيال اُٿيو تہ باباجن جهڙي اَديت شخص جي ليلائن جو سنگرهہ ڪري ڪتاب جي صوُرت ۾ آڻڻ گهرجي. مطلب تہ اِها پريرڻا پڻ سائين بابا جي هٿي ۽ سندس ئي آشيرواد ۽ ڪرپا سان "سائين ست چرتر" جو ڪاريہ سقل ٿيو.

باباجن شرڊيءَ ۾ اٽڪل (٦٠) سٺ سال رهيا ۽ آئي پيهڻ جو ڪم هر روز ڪندا هئا. منهنجي سمجهہ

موجب، بابا جن نہ فقط ڪالوا کي پينهنجي پورو ڪيو پر پنهنجن ٻرهمي ڀڳتن جي پاپن ۽ من ۽ سرير جي پيڙائن کي پڻ هر روز پيهي، ناس ڪندا رهيا. ڇڪيءَ جو هينئيون پڙ آهي اسان جا ڪرم ۽ متيون پڙ آهي ڀڳتي. جنهن ڏنديءَ جي سهاري جنڊ هلندو آهي، سو آهي گيان. بابا جو درڍ وشواس هو تہ جيسين انسان جي دل مان سنساري پرورتيءَ جا خيال، مايا جي ڇڪ، نفرت ۽ اهنڪار صفا ناس نہ ٿيا آهن (جو آهي برابر ڏکيو)، تيسين آتم انڀوتي ۽ تتو گيان پراپت ڪرڻ بلڪل ڪٺن آهي.

ڪبيرداس بہ هڪ استريءَ کي اناج پيهندو ڏسي روئي ڏنو ۽ پنهنجي گورو نپت نرنجن کي اچي چيو تہ ”مون کي روئڻ انڪري ٿو اچي، مان سمجهڻ لڳو آهيان تہ جئن اناج، ڇڪيءَ ۾ پيسجي رهيو آهي، تئن مان بہ ڀؤساگر جي ڇڪيءَ ۾ پيسجي وڃڻ جو دک انڀؤ ڪري رهيو آهيان.“ سندس گوروءَ اتر ڏنو تہ ”پيتا، گهبرائجي نہ وڃ. ڇڪيءَ جي وچ جيڪو گيان روپي ”ڪلو“ آهي ان کي پڪيءَ طرح پڪڙيندا ين تہ پيسجڻ جي ڀؤ ڀولي کان ڇٽي پوندا ين. مان بہ ائين ڪندو رهيو آهيان، تنهن ڪري تون بہ جي وچين ڪلي کي ڇهندي پوندين تہ ڀؤساگر جي جنڊ ۾ پيسجڻ کان ضرور ڇٽي ويندين.“